

L'ORÉAL, MERCHANDISER VE MERCHANDISING

O akşam tam vaktinde, verilen adrese vardım ve benimle aynı işe girişmiş yirmi kadar insan buldum — öğrenmek için oradaydılar, bir de sonunda ellerinde, çoğu için unvan ve puan demek olan bir katılım belgesiyle çıkıp gitmek için.

İlk gün tanışma turuyla geçti — kimdik, nereden geliyorduk — oradakiler arasında Standa'dan biri vardı, Upim'den biri, devlet demiryollarından biri, yerel bir televizyon kanalından biri, bir gözlükçü, bir manav, bir işletme danışmanı, bir peynir satış temsilcisi, bir de ben.

Başımı neye soktum diye sordum kendime, ama parayı çoktan ödemiştım; aptal gibi, kendi kaleme gol attığımı düşündüm — en azından başta, işlerin nereye varacağını bekleyip görmeden önce.

Üç eğitmen vardı, iki kadın bir erkek, yaş ortalaması otuz beş dolayında; özgeçmişte güzel duran ama illa gerçek beceri anlamına gelmeyen türden bir deneyimleri vardı.

Amazon ve LinkedIn'den devşirilmişlerdi; çok uluslu bir şirketin ortamına dahil olmak ve “biz burada ders veriyoruz” diyebilmek onlar için büyük bir gurur ve itibar kaynağıydı.

İkinci gün PowerPoint slaytları yansıtmaya başladılar — kendimi Gillette toplantılarımdan birine dönmüş gibi hissettim — ama sakın kaldım; önce anlamaya, sonra yargılamaya karar verdim.

Üçüncü gün okulun müdürlerinden biri çıkageldi ve beni ötekilerin arasından ayırıp herkesin önünde sorguya çekmeyi uygun buldu; sanki beni zor durumda bırakmaya çalışıyordu — ama nedenini çözemedim.

BIC FRANCE'ta yöneticilik yapmıştı; Gillette'ten de, doğrudan ya da dolaylı onunla ilgisi olan herkesten de nefret ederdi.

Dördüncü gün yanında bir kadınla geri geldi: okulu ve kurslarını işleten çok uluslu şirketin CEO'su. Sırma yaklaştı, bir tabure çekip yanıma oturdu. Hiçbir şey demedi, sadece defterime aldığım notları izledi — üçgenden başka bir şey yoktu, doğru dürüst tek bir not bile.

Kursun bitmesine daha iki gün vardı. Herkes memnun ve hevesliydi; masa etrafındaki tartışmada sıra bana gelince ne düşündüğümü sordular.

Hiçbir şey, diye cevap verdim ve bütün sınıf sustu.

Son gün işi kapatmak için imza atıp katılım belgelerimizi almamız gerekiyordu — asıl diploma postayla gelecekti — imzayı attıktan sonra vedalaşıp çıktım.

Bir kilisenin önünde durdum ve içeri girdim. Tıklım tıklımdı, ayin sürüyordu; kurs da bana bilmediğim bir şeyi öğretmişti: merchandising'in gerçek ustaları papazlardı. Kimse farkına bile varmadan satıyorlardı ve bu işte iyidiler, tam da malı hiç sergilemedikleri için.

İyi para harcamıştım, oysa tarih okumak yeterdi, tıpkı babamın önerdiği gibi. Onu dinlememek ne büyük hataydı.

Ferdinando